

KAREN SWAN

*Karácsonyi
parti*

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

*Jo Nana részére
Az idegösszeomlás szélén áll miattam.*

Prológus

A papírlap úgy hullott ki a könyvből, ahogyan levél hull a fáról, csöndesen, ahogyan a jacht kikanyarodik a kikötőből, és suhan a vízen. Kihívóan, szabadon.

Megnézte. Ismerős volt az írás, mégsem tudta hová tenni. A boríték felső széle egyenetlenné vált, amikor valaki sietve feltépte, a név végén álló e betű hajlítása kissé elmosódott a pergamenen. Talán egy csepp pezsgő? Vagy egy könny-csepp?

Csak egy levél volt, az ösztöne mégis azt súgta, súlya van a szavainak. Akár az őzsuta a tisztáson, érzékelte a láthatatlan veszélyt. Az ártalmatlan pillanat hirtelen kritikussá vált, és most minden idegszálával arra figyelt, hogy mi következik. Visszatartotta a lélegzetét, nem mozdult, csak a tekintete futott végig a betűkön. Azonnal látta, hogy a játék már elkezdődött, és megértette, hogy veszített. Akár az őzsutának, neki is egyetlen lehetősége volt.

Elfutni.

Első fejezet

2019. november 26., kedd
Írország, Kilmally, Lorne-kastély

– A nemesség nem más, mint ősi vagyon!

– Ó, jesszusom, becsípett – súgta Pip Ottie fülébe, és szkeptikusan felvonta a szemöldökét. Az apjuk hangja visszhangzott a galériás teremben.

– Igen, biztosak lehettek benne, jól hallottátok – bizonygatta Declan Lorne. – Ördög és pokol, nem jelent többet a számomra, mint a zokni a lábamon. – Az igazát bizonyítandó lerúgta egyik bársonypapucsát, amelyre arany fonállal hímeztek rá a családi címet. Piros zoknijából kikandikált nagy, sápadt lábujja. A hallgatóságon végighullámozott a jókedvű döbbenet mormolása.

– Dec – dorgálta halkán a felesége, és kétségbeesetten, úrihölgyhöz illően csóválta a fejét. – Teljesen új zokni volt.

A mormolás hirtelen nevetésbe csapott át. Declan elragadtatott tekintettel nézett végig az összegyűlt barátokon és családtagokon, akik megtették idáig a nehéz, veszélyes utat. A falusiaktól és a helikopterrel érkezőktől eltekintve egyóránnyira voltak Cork repterétől, az út felét egysávos dűlőúton kellett megtenni, lomha tehéncsordákat kerülgetve, gázlókon át.

– Fontos a hatásos érvelés, kedvesem – nézett szenvedélyes szerelmes tekintettel a feleségére. – Nem akarom, hogy ma este bárki azzal a gondolattal távozzon innen, hogy nem szarom le magasról a címet, amely velem együtt véget ér. Mert de. Isten három vad, ragyogó, tehetséges, gyönyörű lánnyal ajándékozott meg, és egyiküket sem cserélném el holmi vérvonal kedvéért.

– Pedig akkor határozottan elcserélt volna, amikor vaze-
linnel pucoltam meg a puskáját – suttogta Pip. Előrehajolt,
és megbökte a könyökével Ottie-t.

– Már ha el tudott volna kapni – válaszolta az emléken
mosolyogva Ottie. – Két éjszakát is a csónakházban töltöttél,
ha jól emlékszem.

Pip megbillegtetette sűrű, sötét szemöldökét, zöld szemé-
ben csintalan fény villant. Rövid, kócos, gesztenyebarna ha-
jával, szeplős arcával, nyúlánk, fiús alakjával nagyra nőtt ko-
boldnak tűnt, aki épp az eluralkodó káoszt szemléli.

– Bizony, és mire visszaórlálokdtam, apu annyira meg-
könnyebbült, amiért előkerültem, hogy arról is megfedeke-
zett, miért szöktem el.

– Te mindig is az ujjad köré csavartad – csettintett a nyelv-
vével Ottie.

– Ugyan! – gúnyolódott Pip. – Ez a ritka sikereim egyike
volt. Te viszont minden gaztettet megúsznál.

– Én? – sziszegte Ottie megbotránkozva.

– Ne játszd az ártatlant – vigyorgott Pip. – Mindig is te
voltál a kedvence. Az elsőszülött. A kis Miss Tökély.

Ottie arcáról lehervadt a mosoly. Pontosan tudta, micso-
da, és éppenséggel nem volt az. A szemében kihunyta a pezsgő
mámorának csillogása. Apját nézte, aki kitérta a karját, és az
anyja hozzábújt, akár egy hízelgő róka. A férfi megcsókolta
az arcát, mire a többiek kórusban elragadtatottan felhördül-
tek – elvégre a harmincadik házassági évfordulójukra rende-
zett ünnepségen voltak, és az ismeretségi körben az övéké
volt a nagy szerelem. Még ennyi év után is lángolt.

– Nem vitás, hogy ha nincs mellettem Serena, már évekkal
ezelőtt tönkretettem volna magamat. Az elmúlt harminc év-
ben ő volt a vezérlő csillagom és a lelki támaszom. Meg kell
hagyni, nem vagyok könnyű eset, de ő nem engedte, hogy
letérjek a helyes útról, közben újra életet lehelt a kastélyba,
és otthonná varázsolta három gyönyörű lányunk számára.

Felnézett, végighordozta tekintetét a dupla magasságú
termen, és megállapodott Ottie-n és Pipen.

– Nézzenek csak rájuk. A legtökéletesebb szépségek az egész környéken – jelentette ki büszkén.

Egyetértő éljenzés támadt. Pip hangosan felnyögött, Ottie pedig a szemét forgatta.

– Ó, istenem, mindig „csordultig van a pohara és nem szűkölködik”, amikor tele van a pohara – motyogta Pip kényszeredett mosollyal.

– Na igen, én vagyok a legszerencsésebb férfi, hogy ennek a négy nőnek az áldását élvezhetem. De... – Drámai hatás-szünetet tartott, és végignézett a vendégeken. Mindig is jól tudott bánni a tömeggel. – De beismerem, nem mindig voltam ezzel tisztában.

Ottie felemelte a tekintetét, meglepte az őszinte vallomás. Az apja egyenesen őt nézte, és a lányt meghökkentette, hogy a szemében a szokásos örömteli csillogás helyett izgatottság ült.

– Most már tudom. A kutyafáját, most már tudom!

Miközben egymás szemébe néztek, Ottie úgy érezte, a kastély vastag fala lehull, az ünnepség élénk színei fehérré tompulnak és az apja tekintete többet mond a szavainál...

– Tudom, hogy sokan észrevettétek, a mi csöpp Willow-nk nincs itt ma este. – Egy pillanatra megremegett a hangja, elvesztette megszokott pattogó, kérkedő hangsúlyát. – Mondanom sem kell, mennyire hiányzik. Jobban, mint gondolná.

Ottie mellett Pip megmerevedett, és nagy levegőt vett. Mi volt ez? Gyónás? De a következő pillanatban apjuk elkapta róluk a tekintetét, újra a vendégeit nézte, és az ismerős huncutság visszatért a tekintetébe. Elvégre ez mégiscsak egy parti!

– De fontos kötelezettségeknek kell eleget tennie – folytatta, olyan könnyedén átszökkenve a tengernyi titok fölött, mintha csak egy pocsolya lett volna. – ... A munka. A *nagy* dublini társasági élet. Végére is, legyünk őszinték, mi a fenének akarna visszajönni ide, hogy egy rakás trottyossal csevegjen, mint amilyenek mi vagyunk?

Harsogó nevetés fogadta a szavait.

– Lássuk be, barátaim, mi az Óperenciás-tengeren is túl vagyunk! De legalább együtt vagyunk itt.

– Úgy van! Úgy van! – hangzottak a kiáltások.

Declan felnevetett, pirospozsgás arca még a szokásosnál is jobban lángolt.

– Mindannyiótoknak szeretném megköszönni, hogy megtettétek ezt a kétségkívül hősiecs utat, hogy csatlakozzatok hozzánk ma este, és a köszöntők végén még egyszer ürítem a poharam életem szerelmére. *Drága feleségemre, Serenára...*

– Serenára! – kiáltotta az egész terem rekedten, és az aszszony arcán megjelent a jellegzetes, titokzatos mosoly. Megőrizte az alakját és szépségét, és megszokta, hogy a figyelem középpontjában legyen.

– Imádottnő lányaimra, akik itt vannak velünk, Ottie-ra és Pipre.

– Ottie-ra és Pipre!

– És bár nincs itt, róla se feledkezzünk meg – az én kis madaramra, Willow-ra, aki kirepült a fészekből.

– Willow-ra!

Ottie felvonta a szemöldökét, koccintott Pippel, némán, szomorúan összevillant a tekintetük.

– Willow-ra.

Ugyanaznap este, Dublin, Croke Park

Willow lehunyta a szemét, érezte a testében vibráló hangerőt, még a bordái is rezonáltak. A levegőbe emelt karral, felszegett fejjel, teljes tüdőből együtt énekelt a tömeggel. Fogadott volna rá, hogy ha az ég lett volna a föld fedője, lerepíti a stúdióból áradó szintiszta energia. Lézersugarak cikáztak keresztbe-kasul az égen, több tízezer mobiltelefon fehér fénye imbolygott egyszerre. A színpadon grafikák villogtak a háromemeletes vetítővásznon, és bár a távoli karzatról a zenekar tagjai csupán gombostűnek látszottak, a legkorszerűbb

akusztikai rendszer miatt olyan kristálytisztán hallotta Bono hangját, mintha csak mellette állt volna.

De nem a menő, többmillió eurós turné cicomájától állt fel a karján a szőr, hanem a nyolcvanezer néző tökéletes összhangjának intenzitásától, akik ezt a közös pillanatot a nyolcvanszorosára sokszorozták és erősítették fel. Idetartozott, ez maga volt az élet. Ez volt az eksztázis, amit folyton keregett. Az ő drogja.

Mellette Caz egy helyben le-föl ugrált, egyik karjával a hideg november esti levegőbe öklözött, és teli torokból énekelt – valójában kiabált. Csak póló és farmer volt rajta, de amióta a fények villózni kezdtek és a basszusgitár első pengése rezonált az erősítőkön át, nem érdekelte a hőmérséklet. Caz hosszú szőke haja libegett, a nyakára tetovált fecske kikukucskált alóla, a bal fülében a több karikából álló fülbevaló villogott a fényben. Abbahagyta az ugrándozást, és mohón belekortyolt a sörébe. Willow kuncogva nézte, hogy meglepődött, és milyen sértett lett a tekintete, amikor rájött, a pohara majdnem üres. Teljesen megfedkezett róla, hogy a sör nagy része kilötyögött a földre és a csizmájára. Döbbenet nézett Willow-ra.

– Megyek, hozok még! – kiabálta a fülébe Willow, és elvette tőle a poharat.

– Nem! Most én jövök! – kiabált vissza Caz.

– Tudom, de különben is ki kell mennem a vécére – vont a meg a lány a vállát.

– Akkor jó! – A srác nem volt bonyolult lélek, nem volt jellemző rá az álszerénység vagy az agyafúrt viselkedés. Cznél azt kaptad, amit láttál, ezért volt vele vidám és egyszerű az együttélés. Soha nem vitatkoztak azon, hogy ki ette meg a humuszt, vagy ki felejtett el tejet hozni, nem tett passzív-agresszív megjegyzéseket a széthagyott cipők miatt vagy azért, mert a farmer napokig ott maradt vizesen a mosógépben. Caz csípőből őszinte volt, amiért Willow csodálta, és szüksége is volt erre: légy önmagad. Légy hiteles. Légy cefetül őszinte.

Willow fogta a műanyag poharakat, és leszökdécselt a lépcsőn a kijárat felé, elment a jegyszedők mellett, és belépett a stadiont körülölelő folyosóra. Még mindig nagy volt a nyüzsgés odalent – az emberek a mosdókba és a büfébe igyekeztek, sorba álltak az árusok előtt. Willow elcsigázott pillantást vetett a női vécék előtt sorakozókra, és úgy döntött, inkább kibírja hazáig.

A legközelebbi büfé felé vette az irányt. A nézők még mindig három oszlopban sorakoztak, de ez így is sokkal jobb volt a korábbi, húszas oszlopnál, mielőtt rázendített a zenekar. Harcedzett sorbaállóként nézett végig a tömegben. A gyengeség jelét kereste, a leggyengébb láncszemet, és jobb szélén becsúszott egy hirtelen megnyíló résbe. Így már csak egyetlen ember választotta el a pulttól.

Érezte a háta mögött türelmetlenül összezáródó tömeget. Ők egy pillanattal később fedezték fel a rést, és lekéstek róla. Szilárdan állt, kissé oldalra tolta a könyökét, hogy nagyobb helye legyen. Az előtte álló fickót éppen kiszolgálták. Willow türelmesen állt, próbálta felvenni a szemkontaktust a pincérrel, aki fel-alá cikázott a söröskorsókkal. Eltűnődött, hogy boldogul a fickó tálca nélkül, amikor legalább hat korsó van nála.

A büfé hátsó falát tükör borította, és Willow várakozás közben megpillantotta a saját tükörképét. Eltelt pár pillanat, mire rádöbbsent, hogy magát látja. Fura volt – sőt meglepő – hirtelen észrevenni saját magát a tömegben, mintha egy idegent nézne: sűrű, kócos, vállig érő, majdnem fekete haját, amely mindig szétállt, a szemceruza tetoválászerű nyomát jegeskék szeme körül, keskeny, sápadt arcát, telt ajkát, a fülbevalókat a bal fülében, fekete, a Rolling Stones előző évi Hot Lips koncertturnéjáról származó pólóját. Nem látta a szöges bakancsot és a feszes fekete farmert, de a szándékának megfelelően így is megnyerően rockcsajos volt. Senki nem gondolta volna, hogy egy lovag lánya.

A fickó a sor elején fizetett, szélesre tárta az ujjait, és mind a két kezével bizonytalanul megragadott három-három kor-

sót. Körülötte mindenki tett egy fél lépést hátra, senki nem akarta, hogy rálöttyenjen a sör, amikor a férfi lassan megfordul.

Willow is kissé félrehajolt és elfordult, így helyet tudtak cserélni. A tömeg azonnal megmozdult, előrelódult, és betöltötte a keletkezett rést, ahogy a forró olaj szétterül a tepsiben. De ő fürge volt, karcsú, és igen nagy gyakorlatot szerzett a tolokodásban.

– Üdv – vigyorgott előrelépve. A büfés szemébe nézett, lábujjhegyre állt, és két könyökével a pultra támaszkodott. A pult ragacsos volt, és nedves, de nem érdekelt.

– Helló, mit tehetek érted? – kérdezte a pultos érdeklődő hangon, és Willow felé fordult, hogy jobban hallja a tolokodók zajában.

– Négy korsót kérek – kiabálta a fülébe Willow. Nem óhajtott még egyszer sorba állni.

A férfi bólintott, újra felé fordult, és a szemébe nézett.

– Máris hozom.

Willow hálás mosollyal pillantott végig a büfén. Az élet igazságtalan, de mindig a csinos lányokat szolgálják ki először. Termetes, zsémbes pasik sokasága állt mögötte, szétárt karjukkal a pultra támaszkodtak – így próbáltak fizikailag is helyet csinálni maguknak –, az öklükben tízest szorongattak.

Willow újra a tükörbe nézett, ellenőrizte a megjelenését, és észrevette, hogy valaki nézi – a fickónak egyenletesen rövidre nyírt haja volt, és a jobb szemöldökéből kiborotvtáltak egy csíkot. Ingerültnek tűnt. Kicsit veszélyesnek. Willow rámosolygott, mire a pasi kissé előretolta az állát. Visszagazolta a pillanatot. Bizonyította a vonzódását.

Willow másfelé nézett, de az arcán önkéntelen mosoly terült szét. Ez érdekes. Kettővel állt utána a sorban, mögötte jó pár pasas zsúfolódott össze. Vajon lemond a helyéről, és utánaered? Érdekli annyira? És őt eléggé érdekli?

Willow zsebében megszólalt a telefon, mire előhúzta. Caz valami rágcsálnivalót szeretne? A sör mindig éhessé tette.

– Igen? – kiáltotta, miközben újra a sörökkel visszatérő pultosra nézett.

– Willow?

Egy pillanatig tétovázott, nagyon rég nem hallotta ezt az ismerős hangot.

– *Ottie?*

– Jesszus, hol vagy? – kérdezte a nővére, és felemelt hangon próbálta túlkiabálni a zajt.

– Nem vagyok otthon – válaszolta Willow kissé ingerülten.

Kisebb sokként érte, hogy a múltja csak így hirtelen felbukkant.

– Mi az?

– Vissza kell jönnöd.

– Tizenkét euró – közölte a bárpincér. Willow üres tekintettel nézett rá. Túl sok minden történt egyszerre.

– Én... – Meglapogatta a farmere zsebét, emlékezett rá, hogy egy húszast tett bele. A bárpincér felényújtott kézzel várt, az ökölbe szorított kezek türelmetlenül ütögették a pultot, és arra vártak, hogy végre velük foglalkozzon. Még a csinos lányok is épphogy megússzák egy ilyen zsúfolt büfében. Homlokát ráncolva átadta a húszast. – Nem – mondta egyszerűen és durván, mert ez durván egyszerű volt. Soha többé nem tér vissza.

– Willow, kérlek, sürgős! – Ottie hangja feszült volt, akár egy hosszú fonál, amit épp kibogoztak és szétszedtek. – Haza kell jönnöd, minél előbb!

– Otts, bocs, de mondtam, hogy nem. – Kinyújtotta a kezét, a bárpincér beletette a visszajárót, a tekintete máris a következő jelentkezőre siklott, és Willow is levette róla a szemét. – Ez a válaszom. Nem fogok...

– Apuról van szó! – tört ki Ottie. – Haldoklik.

– Tessék?

A zene elhalkult, a tömeg nyomása megszűnt, a gravitáció elvesztette fölötte a hatalmát. Könnyűnek, fantomszerűnek érezte magát.

Száznyolcvan mérfölddel távolabb, Corkban Ottie könnyekben tört ki a vonal túlsó végén, és boldogtalanul hüppögött.

– Nem éri meg a reggelt – zihálta, alig tudva kinyögni a szavakat a könnyein át. – Kérlek, Willow. Haza kell jönnöd.

Egyre erősebben szorította a kormányt. Elszárguldott a tábla mellett, amely jelezte, hogy hivatalosan újra hazai pályán jár: *Üdvözöljük Lorne-ban. Kérjük, hajtson lassan a falunkban.*

Semmi esély.

Sötét éjszaka volt, a csillagok sűrűn pislogtak az égen, akár az esküvői sátor mellett a teamécsesek, és magukra vonzották a tekintetet. A kocsifényszóróján kívül minden sötét volt. Az utcai lámpákat már eloltották a szellemek kései óráján, egyetlen házban sem volt világos, miközben ütötköpött, ámde megbízható fekete Golfja elhaladt mellettük. Végignézett a zöld vidéken és az utat szegélyező alacsony kunyhók körvonalán: az üzletek kék-fehér csíkos napellenzőjét behúzták, a gyümölcsös- és zöldségesrekeszeket éjszákára bevitték a járdáról.

Itt soha semmi nem változik – vagy csak nagyon kicsit. A Vadnyúl talán új cégérrel mutatkozott be, és az ünnepnapokon zászló lobogott a templom alacsony, zömök tornyának legtávolabbi csücskén, de ez volt minden. Pontosan meg tudta volna mutatni, melyik tölgyet vették körbe hóvirágok januárban és kankalinok áprilisban. Szóról szóra fel tudta idézni a tónál álló padon lévő réztábla szövegét. Semmi kétség, hogy még mindig ott volt a csúszda oldalán a rágógumi, amit tizenhárom évesen tapasztott oda a játszótéren.

Elszárguldott a templom és a temető mellett, ahol oly sok őse aludta örök álmát, és balra nézett. Megakadt a szeme a középső síremléken álló hatalmas, mohával benőtt kőangyalon, amely lehajtotta a fejét és imára kulcsolta a kezét. De ahelyett, hogy Isten kegyelmét érezte volna, amire szánták, Willow-nak gyerekkorában rémálmai voltak semmibe meredő tekintetétől, és megborzongott, valahányszor

elment mellette. Talán csak nem hitt *elégé*. Talán világeletében cinikus volt.

Átrobogott a falun, végig a platánok szegélyezte keskeny úton, mely fölött a kétoldalt álló fák ágai összekulcsolódtak. Régen szeretett erre biciklizni. Olyankor áthajtott az aranyos délutáni fénytócsákon, amelyeknek valahogyan sikerült átsütniük a sűrű lombkoronán, ahol gerlicék búgtak és pintyek szolongatták ezüstösen csilingelő hangon. Amikor eszébe jutott az otthona – ami nem történt meg túl gyakran –, ez a fák boltíve alatt vezető alagút keltett benne leginkább honvágyat. Kétségtelenül ez volt az egyik legkellemesebb emléke.

Otthon.

Már látta is a nagy kőoszlopokat a tetejükön repülésre tárt szárnyú sassal, a díszes fekete kovácsoltvas kapukat, amelyeket talán az érkezésére készülve kiékeltek, bár az igazat megvallva, ritkán voltak zárva. Hevesebben vert a szíve, amikor éles kanyarral balra fordult, és kiszélesedett az út, melyet csúcsos tetejű gyertyánok szegélyeztek. Lefelé haladt az enyhe lejtőn. Kiterített abroszként feltárult előtte az ég, a pagony felszíne hanyag eleganciával hullámozott le-föl, a dérral borított hatalmas füves térséget csupán az ősi tiszafák vastag, földig hajló ágai törték meg. A távolban a birtok szétterülő földnyelvét az alvó tenger csillogó, olajsima, sötét vize keretezte.

Ahogy a fényszóró végigsúrolta a talajt, berkenyét majszoló magányos szarvasbika emelte föl a fejét. Fokozatosan Willow szeme elé tárult az óriási mézszínű mézskő tömb, amelyet első ízben hétszáz évvel ezelőtt állítottak fel. Kicsi lányként is ösztönösen megértette, hogy az otthona különleges, sőt rendkívüli, de három év után újra viszontlátni... összeszorult a szíve. Az épület két szélén lőréses szögletes torony ágaskodott, középen, a mellvérttel szegélyezett lépcsősor tetején díszes kapualj... A Lorne-kastély éppolyan büszkén és fenségesen állt, mint mindig.

Csakhogy ez nem szentimentális hazatérés volt. A sötétben alvó faluval ellentétben az épületben úgy égtek a lámpák, mintha dühöngő tűzvész világított volna. Egyetlen szoba sem maradt sötét, mintha fényre lett volna szükség, hogy elkergessék a sötétséget, amely az apjukra tartott igényt.

Willow reszkető kézzel állt meg, és észrevette, hogy a nővérei autói – Pip sáros terepjárója és Ottie régi vágású sárga Minije – fura szögben álltak meg a lépcső alján, ami kapkodó sietségre utalt. Pánikra.

Érezte, hogy újra föléléd benne az aggodalom. Miközben szélteben-hosszában átszelte az éjszakai országot, azt mondogatta magának, hogy hamis riasztásról van szó. Talán a családja így akarja elérni, hogy hazatérjen, így terelik vissza a karámba, miután minden kérésüket kategorikusan visszautasította. Ugyanakkor érezte, hogy tényleg baj van. Érezte a tragédia fémes szagát az éjszakai levegőben. Kiugrott az autóból, meg sem hallotta a bagolyhuhogást a közeli fán, kettesével szedte a lépcsőket a mézskő lépcsősoron, és hirtelen nem odaillőnek és abnormálisnak érezte magát a dögös koncertöltözékben.

Beszaladt a hatalmas, karvastagságú boltozatos ajtón, be a nagy előtérbe, és hirtelen megtorpant, mintha falnak ütközött volna. Végignézett a dupla belmagasságú téren, a díszes, sötét – majdnem fekete – faburkolaton, a kettéosztott lépcsőn. A korláthoz nagy magyal- és eukaliptuszcsokrokat kötöztek, minden tele volt vázákban álló elegáns virágkölteményekkel, a galéria korlátjára ezüst transzparenst feszítettek ki „Boldog évfordulót” szöveggel. A hamutartókat megtöltötték a cigarettacsikkek, a lépcső alján félig elrejtve észrevétlenül maradt whiskysüveg árválkodott. Willow tudta, hogy a szülei a harmincadik házassági évfordulójukat ünneplik, mert egész nap nagyon keményen igyekezett, hogy ne jusson az eszébe. De nem is annyira az ünnepség maradványait látta, sokkal inkább a hely rosszízű állandósága tűnt fel neki. Semmi sem változott a távollétében.

A hárfa a szokásos helyén állt a lépcsőpihenőn, Rozsdás – apja nagyra becsült páncélja, amely eredetileg Lorne első lovagjáé volt – mereven állt az ebédlő és a sárga szalon ajtaja közt. A Csing-kori kínai váza az egy lábú asztalka közepén díszelgett, a nagyapja órája még mindig négy percet késett. Három éve ő volt az egyetlen, aki helyet változtatott.

Tompa, riadt hang ütötte meg a fülét fentről. Újra futásnak eredt, érezte, hogy eluralkodik rajta a pánik. Lendületos karmozdulatokkal rohant fel a lépcsőn, elhatározta, hogy először is bocsánatot kér. Túl voltak már a vádaskodáson. Túl sokáig hagyta, hogy a múltja meghatározza a jelenét.

Elérte a lépcsőpihenőt, de megbotlott az utolsó lépcsőfokban. A lába megakadt egy foszlott szőnyegben, amelyet keresztben raktak egy másikra. Előretántorodott, széttárta a karját, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Ekkor kitárult az ajtó, egy pár zokniba bújtatott láb jelent meg, a nadrág gyűrődésébe szalmaszál ragadt.

– Willow – zihálta Pip. Megragadta a hűgát, és hátrántorodott.

– Itt vagyok – lihegte Willow. – Sikerült. Hol van?

– Willow.

– Pip, menj az utamból – sürgette. Hallotta a nővére hangjában a különös élt. – Odabent van?

Pip megszorította a karját, megállította, így kénytelen volt felnézni. Megérteni...

– Willow – suttogetta.

Willow megrázta a fejét, jeges kéz szorította össze a szívét.

– Nem... Ne!

– Sajnálom.

A világ kibillent a sarkából, a talaj kicsúszott a talpa alól, érezte, hogy csúszik. Hogy zuhan. Nem késhetett el. Egész éjjel vezetett, átutazta az országot. Semmivel sem érhetett volna ide gyorsabban...

– Pár perccel ezelőtt ment el.

Willow-nak megrogyott a lába, és estében Pipet is magával rántotta. És csak zuhant.

Nem érhetett ide gyorsabban. Semmit sem tehetett volna, hogy még egyszer lássa az apját.

Hacsak...

Lesújtó volt a felismerés. Hacsak egyáltalán el sem ment volna.